

full

D I O C E S À

S O L S O N A | V I C

L'Epifania del Senyor

L'Epifania del Senyor és una de les festes litúrgiques més antigues, més fins i tot que el mateix Nadal. Va començar a celebrar-se a l'Orient en el segle III, i l'Occident l'adoptà durant el segle IV. *Epifania* és una paraula grega que a vegades s'ha utilitzat com a nom de persona i que significa «manifestació», car el Senyor es va revelar als pagans en la persona dels mags.

Tres misteris s'han unit en aquesta festa, ja que per antiga tradició es diu que es van produir el mateix dia (no el mateix any): l'adoració dels Mags, el baptisme de Jesús i el primer miracle que Jesús va realitzar, per intercessió de la seva Mare, a les noces de Canà.

Per als occidentals, la festa de l'Epifania és popularment *el dia dels Reis*. En l'antífona d'entrada de la missa es diu: «Ve el Senyor, el sobirà de tots els pobles. Té a les seves mans el regne, el poder i l'imperi.» El veritable Rei que hem de contemplar en aquesta festivitat és l'Infant Jesús. Les oracions litúrgiques es refereixen a l'estrella que va conduir els mags fins al portal de Betlem, on trobaren el qui buscaven per adorar-lo. Precisament en aquesta adoració els Pares de l'Església hi han vist l'acceptació de la divinitat de Jesucrist per part dels pobles pagans. Que nosaltres també el sapiguem adorar.

Diumenge II després de Nadal

Lectura del llibre de Jesús, fill de Sira (24,1-4.12-16)

La saviesa s'elogia ella mateixa, es gloria enmig del seu poble, parla en la reunió del poble de l'Altíssim, es gloria davant dels seus estols, dient: «El Senyor de l'univers em donà una ordre; el qui em va crear i m'assenyala on plantaré la meva tenda em digué: "Acampa entre els fills de Jacob, fes d'Israel la teva heretat." M'ha creat abans del temps, des del principi, i mai més no deixaré d'existir. Li dono culte davant d'ell al temple sant. Així m'he establert a Sió, m'ha fet trobar repòs a la ciutat que ell i jo estimem, exerceixo el meu poder a Jerusalem. He tret brotada en un poble ple de glòria, en la possessió del Senyor; en la seva heretat.»

Salm responsorial (147)

El qui és la paraula es va fer home
i plantà entre nosaltres el seu tabernacle.

Lectura de la carta de sant Pau als cristians d'Efes (1,3-6.15-18)

Beneït sigui el Déu i Pare de nostre Senyor Jesucrist, que ens ha beneït en Crist amb tota mena de benediccions espirituals dalt del cel; ens elegí en ell abans de crear el món, perquè fóssim sants, irrepressibles als seus ulls. Per amor ens destinà a ser fills seus per Jesucrist, segons la seva benèvola decisió, que dóna lloança a la grandesa dels favors que ens ha concedit

en el seu Estimat. Per això, ara que he sentit parlar de la fe que teniu en Jesús, el Senyor, i del vostre amor per tots els fidels, jo no em canso de donar gràcies per vosaltres, i us recordo en les meves pregàries, demanant al Déu de nostre Senyor Jesucrist, el Pare gloriós, que us concedeixi els dons espirituals d'una comprensió profunda i de la seva revelació, perquè conegueu de veritat qui és ell: demanant-li també que il·lumini la mirada interior del vostre cor, perquè conegueu a quina esperança ens ha cridat, quines riqueses de glòria us té reservades, l'heretat que ell us dóna entre els sants.

Lectura de l'evangeli segons sant Joan (1,1-18)

Al principi ja existia el qui és la Paraula. La Paraula era amb Déu i la Paraula era Déu. Era, doncs, amb Déu al principi. Per ell tot ha vingut a l'existència, i res del que ha vingut a existir no hi ha vingut sense ell. Tenia en ell la Vida, i la Vida era la Llum dels homes. La Llum resplendeix en la foscor, però la foscor no ha pogut ofegar-la [...].

Existia el qui és la Llum veritable, la que, en venir al món, il·lumina tots els homes.

Era present al món, al món que li deu l'existència, però el món no l'ha reconegut. Ha vingut a casa seva, i els seus no l'han acollit. Però a tots els qui l'han rebut, als qui creuen en el seu nom, els concedeix poder ser fills de Déu [...].

«Plantà entre nosaltres el seu tabernacle» | Mn. Marc Majà i Guiu.....

Fa uns quants anys, passejant pel Pirineu, no era estrany trobar una tenda de campanya enmig d'un prat qualsevol, envoltada d'excursionistes que, per uns dies, acampaven i feien vida en aquell indret. Un campament no és un lloc definitiu, sinó provisoriu. La persona que s'instal·la en una tenda de campanya és algú que, en realitat, prové d'un altre lloc i que, a més, un dia se'n tornarà. Tanmateix, durant el període de temps en què dura el campament, la persona arrela en aquell lloc: l'observa, hi conviu, s'hi relaciona, n'aprèn, hi aporta alguna cosa, en gaudeix...

En les festes de Nadal escoltem les primeres paraules de l'Evangeli de Sant Joan que ens diu així: «El qui és la Paraula es va fer home i plantà entre nosaltres el seu

tabernacle.» Quina imatge tan bona i tan profunda per a expressar el significat de Nadal, el misteri de l'Encarnació del Senyor! En efecte, l'Infant Jesús és Déu mateix que ve a viure enmig nostre, és la Paraula de Déu feta criatura humana que acampa entre nosaltres.

Jesús és el tabernacle de Déu enmig dels homes. Ell prové d'un altre lloc, perquè és el Fill de Déu baixat del cel. Té la missió de retornar al seu origen, perquè ha d'obrir les portes del cel i, així, ser el Redemptor de la humanitat caiguda. Però, sobretot, en el seu pas per aquest món, ell té la missió de portar-hi la presència de Déu, de conviure amb els homes per tal que aquests puguin conviure amb Déu. Aturem-nos davant l'Infant del pessebre i agraïm-li que, per amor nostre, hagi acampat entre nosaltres.

Hem vist sortir la seva estrella i venim a adorar-lo (Mt 2,2) |

Romà Casanova, bisbe de Vic.....

Els personatges que apareixen en l'evangeli, vinguts de l'Orient per adorar l'Infant nascut a Betlem, ens són sempre familiars i mirats amb molta simpatia. Certament que tots portem en la nostra memòria tot un bagatge d'il·lusió, fruit d'una tradició nostra. Aquells savis vinguts de terres llunyanes vers la terra d'Israel eren entesos en els astres, però també tenien, al mateix temps, grans coneixements religiosos i filosòfics. Ells per mitjà de l'observació dels astres foren capaços d'anar més enllà de la simple física i mecànica. Tot això expressa que eren dels homes que saben anar sempre més enllà, en recerca de més veritat i més amor.

En l'estrella sorgida al cel, aquells savis hi van percebre un missatge d'esperança. Per això es van posar en camí. Sols el qui té esperança es posa en camí. El qui té un horitzó ample al davant és capaç d'arriscar sabent que hi ha un camí per fressar, no un camí cap al no-res, sinó un camí ple de sentit.

«Els homes de qui parla Mateu en el seu evangeli no eren solament astrònoms. Eren "savis"; representaven la dinàmica d'anar més enllà de si mateixos, intrínseca a les religions —una dinàmica que és recerca de la veritat, recerca del veritable Déu i, doncs, també filosofia en el sentit originari de la paraula... Podem dir amb raó que ells representen el camí de les religions cap a Crist, com també l'autosuperació de la ciència amb vista a ell» (Benet XVI, *Jesús*

de Natzaret, p. 82). La fe cristiana té en gran estima tota la ciència humana. No hi ha mai por a l'autèntica ciència que es basa en la raó humana, do de Déu a l'home. Però, al mateix temps, la fe cristiana ens fa anar més enllà per a no caure en el cientisme, en la dictadura de pensar que no hi ha més realitat que aquella que es pot veure i mesurar, aquella que podem abastar amb la nostra experiència, amb els nostres sentits, amb la nostra sola raó.

En l'encíclica sobre l'esperança del papa Benet XVI, *Spe salvi*, hi trobem una reflexió sobre els mags vinguts d'Orient, tot citant sant Gregori Nazianzè, que diu que en el moment en què els Mags, guiats per una estrella, van adorar el nou rei, Crist, va arribar la fi per a l'astrologia. «No són els elements del cosmos, les lleis de la matèria, el que en definitiva governa el món i l'home, sinó que és un Déu personal que governa les estrelles, és a dir, l'univers: l'última instància no són les lleis de la matèria i de l'evolució, sinó la raó, la voluntat, l'amor: una Persona» (núm. 5).

Aquesta gran veritat d'un Amor com a fonament de tota realitat és font de l'autèntica llibertat en el cor de l'home. Quan no hi ha el Déu veritable, el Déu que és amor, sorgeix la por, la inseguretat que ens fan caure en els paranys de falsedats com la superstició, la idolatria, l'endevinació, la màgia, l'espiritisme, l'astrologia... L'anunci de Jesús és sempre camí de llibertat per als homes i els pobles.

Agenda litúrgica de la setmana

5 □ Diumenge II després de Nadal.

Sant Telèsfor (+136). Sant Simeó, monjo (ss. IV-V). Santa Emiliania, verge (s. VI).

Lectures: Jesús fill de Sira 24,1-4.12-16 / Salm 147 / Efesis 1,3-6.15-18 / Joan 1,1-18

Litúrgia de les hores: Setmana II

6 □ Dilluns. Epifania del Senyor. Sants Gaspar, Melcior i Baltasar

Lectures: Isaïes 60,1-6 / Salm 71 / Efesis 3,2-3a.5-6 / Mateu 2,1-12

7 □ Dimarts. Sant Ramon de Penyafort, prevere (1175-1275).

Lectures: 1Joan 3,22-4-6 / Salm 2 / Mateu 4,12-17.23-25

8 □ Dimecres. Sant Severí, laic (c.410-†482).

Lectures: 1Joan 4,7-10 / Salm 71 / Marc 6,34-44

9 □ Dijous. Sant Eulogi de Còrdova, prevere i màrtir (800-†859).

Lectures: 1Joan 4,11-18 / Salm 71 / Mateu 6,45-52

10 □ Divendres. Sant Pere Ursòl,

monjo (†988). Santa Florida, màrtir (s. V).

Lectures: 1Joan 4,19-5,4 / Salm 71 / Lluç 4,14-22a

11 □ Dissabte. Sant Higiní, papa (s. II). Santa Hortènsia, verge.

Lectures: 1Joan 5,5-13 / Salm 147 / Lluç 5,12-16

12 □ Diumenge. El Baptisme del Senyor. Sant Arcadi, màrtir (†304).

Lectures: Isaïes 42,1-4.6-7 / Salm 28 / Fets 10,34-38 / Mateu 3,13-17

Fa cent anys: la celebració del XVIé centenari de l'Edicte de Milà (i II) – Miquel Bordas Prószyński

Altres escrits i actuacions al llarg del 1913

El darrer dia de l'any 1912, festivitat de Sant Silvestre, Mons. Josep Torras i Bages signà l'al·locució pastoral titulada *XVI centenari de la llibertat de l'Església*, adreçada al clero i als fidels de la diòcesis. Per a Dr. Torras, la commemoració de l'Edicte de Milà és una gran prova de què la fe, "senzilla, humil, pacífica, amiga dels pobres" ha vençut el món poderós, que compta amb la força de la ciència i les arts, els diners i les riqueses, el poder polític i el govern. La victòria és obra de l'amor que resulta de la fe, ja que la fe "és una font d'amor que mai s'estronca". L'amor dels cristians a Jesucrist, ha endurat les persecucions i l'odi del món, i al cap de tres-cents anys de resistència martirial, ha subjugat el poder dels emperadors i magistrats romans. Per això, "aquest fet de la victòria de la fe convé avui tenir-lo molt present, per no confiar massa ni en la ciència, ni en la riquesa, ni en la potència política". I és que "en aquestes lluites de la fe, qui guanya no és la potència humana, sinó la virtut divina". La commemoració de l'Edicte de Milà ha de conduir, per tant, als fidels a un augment d'aquesta fe, fortificant la seva voluntat i la seva esperança en la salvació. Els cristians perseguits van morir aparentment derrotats, però esperançats en la victòria: "no hi ha cap esperança més forta que l'esperança de la immortalitat". La celebració del setzè centenari de l'Edicte milanès ha de ser una festa de fe i esperança pels cristians contemporanis. Per això, el bisbe Torras vol que aquella commemoració sigui un esdeveniment de pública adoració a Nostre Senyor, corresponent l'amor que el llinatge humà rebé el dia de la vinguda de l'Esperit Sant. Conseqüentment, el prelat estableix que en totes les esglésies parroquials i conventuals del bisbat se celebri en el dia de Pentecostès una Missa solemne amb exposició del Santíssim Sagrament i el cant del *Te Deum*. També demana als rectors que celebrin missions o altres oficis durant l'any 1913 compartint "l'alegria espiritual d'aquells cristians, antecessors nostres en la fe, quan pogueren sortir de les catacumbes i les iglésies amagades i domèstiques i adorar a Déu públicament, i manifestar-se deixebles de Jesús, únic Salvador dels homes". D'aquesta manera, Torras i Bages desitja i demana que, per la intercessió de la Verge Maria i del papa sant Silvestre, coetani de l'emperador Constantí, el centenari celebrat acreixi la fe, l'esperança i l'amor a Déu i al pròxim en el poble cristià.

L'Adoració de la Santa Creu

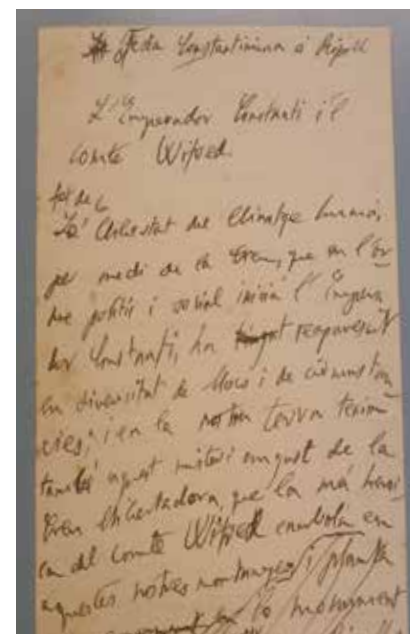
Per a la Quaresma el bisbe de Vic escrigué l'exhortació *L'adoració de la Santa Creu*, una sentida lloança al sacrifici de Jesucrist en el Calvari, que uní el cel i la terra. La Creu es convertí allí en "motllo de cristians", signe de la victòria i de la perfecció humana. Sense ella no obtindrem la glòria, per la qual cosa cal abraçar-la amb amor. Com els exèrcits de Constantí, demana el prelat que seguim la Creu "tots els dies de la nostra vida com l'estendard sagrat que enarborà en el món el Fill de Déu fet home". La adoració de la Creu, "en aquest temps de tants escàndols, de tantes heretgies i de tantes profanacions" és la millor mostra de fidelitat que podem donar a Jesús.

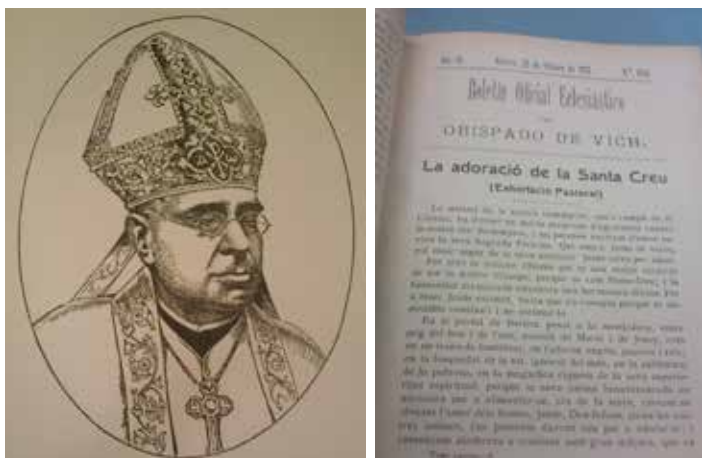
En la missió popular a la ciutat de Vic

Del 8 al 22 de maig tingué lloc a la ciutat de Vic una Missió popular a càrrec dels claretians. El bisbe Torras i Bages en la convocatòria recordava l'avinentesa d'aquesta missió, motivada per la celebració del XVIé centenari de la llibertat atorgada a l'Església per Constantí i la finalització de la persecució dels cristians. La Creu, instrument de tortura, esdevingué mitjà de salvació eterna. Exhorta el Dr. Torras als vigatans:

Tot cristià ha de fer solemne memòria de la victòria de la Creu: és la bandera que ens guia a la conquesta del regne de l'eterna glòria, i la Creu ha de regnar en nostre cor si volem regnar nosaltres per sempre en companyia de Jesús (...). La victòria de la Creu en el nostre cor significa la subjecció de les males passions, perquè la Creu és la manifestació de l'amor, que com un riu abundant isqué del Cor sagrat de Nostre Senyor Jesucrist.

Mons. Torras i Bages espera que els vigatans participin ben disposats en aquesta Santa Missió,

perquè la seva vida cristiana s'identifiqui amb la Creu i resplendeixi en puresa i amor. Així desapareixeria la blasfèmia i l'escàndol. A més, així, hi hauria concòrdia entre els ciutadans, per la qual cosa Vic conservaria "la dignitat cristiana en què resplendia entre totes les ciutats de la nostra terra".

Per a la solemnitat del Corpus, Torras i Bages també es feu ressò de la commemoració constantiniana. En un missatge adreçat a la ciutat de Vic, animava a retre homenatge "d'amor i veneració al dolcíssim Senyor de les nostres ànimes, en el Santíssim Sagrament, amb motiu del solemne aniversari d'aquell dia en què, sortint de les Catacumbes, on d'amagat se celebraven els sagrats misteris, pogué ésser adorat públicament per carrers i places amb himnes i oracions públiques". Poc després, va redactar una nova exhortació pastoral per a tot el bisbat dedicada al Sagrat Cor de Jesús. Si a la Quaresma parlava de la Creu com a "motlle del cristià" ara es referiria al Cor de Jesús com a escola d'amor, motlle dels nostres propis cors, que ens descobreix la intimitat de la persona de Jesucrist. "La devoció al Sagrat Cor de Jesús és com el compendi de l'Evangeli, enclou en si tota la Llei Cristiana, (...) el Cor de Jesús és l'Evangeli en acció; (...) l'Evangeli és un ressò del Cor de Jesús". Si a la Quaresma havia dit que, per tal que Jesús fos estimat, calia que abans fos conegut, ara constata que "si Jesús no és estimat dels homes, és perquè no li coneixen el Cor". De forma semblant com la Creu esdevingué element de victòria pels cristians perseguits i àdhuc pel mateix Constantí, ara el Cor de Jesús ens donarà "l'íntim consol del cor i la pau interior, que és el major bé que podem esperar en aquesta vall de llàgrimes, i el mitjà segur d'arribar al port de la felicitat eterna de la glòria".

La festa constantiniana de Ripoll

L'11 de juny Torras i Bages signà l'al·locució *L'emperador Constantí i el compte Wilfred*, tot convocant la festa constantiniana a Ripoll fixada pel 27 de juliol d'aquell any, organitzada per la Joventut Catòlica de Barcelona. Com assenyala el seu títol, el prelat vigatà hi equipara la significació històrica de l'emperador Constantí per al món occidental o Cristiandat amb la figura de Guifré el Pilós i el Monestir de Ripoll per ell fundat –Santuari de la Creu de Catalunya o temple de tot Catalunya en paraules torrasianes- en el naixement de Catalunya a redós de la Creu. La fe llibertadora ha format el cos social del qual eixí Catalunya, en combat contra la invasió islàmica. Aquesta fe no és altra que la Paraula de Déu, que "dóna consistència i soliditat a un poble". Per aquest motiu, la anunciada festa constantiniana no només havia d'ésser un acte de caire cultural, sinó sobretot un acte religiós i d'acció de gràcies a Déu. La celebració solemne de la Missa Pontifical i el cant del *Te Deum* expressarien la màxima lloança a la Trinitat per aquesta victòria de la Creu aconseguida per Guifré i l'esperança pel retorn de la mort a la vida del nostre país. Tanmateix Torras i Bages descarta qualsevol exclusivisme d'aquesta celebració cristiana i catalana, bo i emprant un símil molt entenedor per a explicar-ho: "no hi ha res més universal que la Creu: a la seva sagrada ombra hi caben tots els homes de bona voluntat; i al costat d'ella tot és petit. Lo que fan els nostres pagesos quan planten una perxa per lligar-hi la palla al voltant a fi que el vent no l'escampi, això féu Jesús plantant la Creu al mig del món a fi d'ajuntar en llaç d'amor tot el llinatge humà".

En la data fixada, a l'emblemàtic monestir de Ripoll restaurat pel seu predecessor Josep Morgades, el Dr. Torras hi pronuncià el discurs de *La Fe i la Poesia*, un cant del bisbe de Vic a la fe que ha bastit Catalunya, una fe que sorgí de la Creu, des de la qual Déu ha regnat:

La Providència divina, que tot ho governa, formà el nostre poble, i li estampà al front la senyal de la Creu, donant-li caràcter. Perquè la Creu formula el gran misteri del llinatge humà, i en l'arquitectura dels pobles, en les construccions socials, la Creu és la fórmula essencial que conté l'harmonia humana, la llei de l'equilibri, l'ordre la vida. L'harmonia universal és un fruit que sols pot produir el sant arbre del a Creu.

Compte solidari 100x1 | Càritas diocesana de Vic.....

El dia 30 de setembre es va iniciar el curs de formació ocupacional «Atenció socio sanitària a les persones en el domicili» a Ripoll.

És un curs organitzat per Càritas Diocesana de Vic juntament amb Càritas Interparroquial de Ripoll, en què han participat diferents institucions, com el Consorci de Benestar Social del Ripollès, el Centre d'Atenció Primària de Ripoll, la Fundació Guifré, l'Hospital de Campdevànol, la fundació MAP, la Creu Roja, Ripollès Desenvolupament o la Unió Intersectorial del Ripollès.

Els destinataris del curs són homes i dones en situació d'atur que volen adquirir o millorar les seves habilitats i coneixements en l'àmbit de l'atenció a les persones i a la llar.

Es tracta d'un curs de 250 hores, de les quals 200 hores són teòriques i 50 hores són pràctiques a les empreses.

Els continguts del curs estan relacionats amb el certificat de professionalitat d'aquest sector en l'àmbit de l'atenció domiciliària. Alguns són tècniques d'higiene i neteja de les persones dependents, mo-

bilització, riscos laborals, planificació de la unitat de convivència, manipulació d'aliments i el català a la feina, entre altres.

En la formació hi participen 14 dones de diferents edats. Les poblacions d'on provenen: Torelló, Ribes de Freser, Ripoll, Sant Pau de Segúries, Sant Joan de les Abadesses i Camprodon.

Les entitats organitzadores estem convençudes que aquesta formació donarà noves oportunitats a algunes persones, ja que la nostra diòcesi té un alt índex d'envelliment, hi ha un gran nombre de persones grans que necessiten suport o atenció en el domicili. Per això es tracta d'un filó d'ocupació.

Per tal de poder ampliar l'abast d'aquest servei, demanem la vostra col·laboració. Podeu fer la vostra aportació econòmica al **cc/2100-0288-81-0200231741**, indicant el motiu de l'aportació.

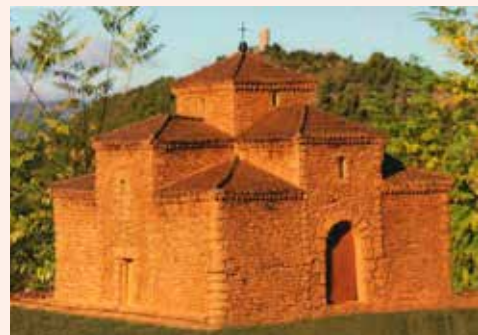

La postal de Vacarisses

Enguany la maqueta, obra del seu rector Sebastià Codina, està dedicada a l'església de St. Miquel del bisbat d'Egara.

*De l'antiga seu d'Egara
resta encara
la xardor d'un foc encès
que enlluerna amb el romànic
els veinatges del Vallès.
Entremig de dues flames,
oriflames,
i xuclant un tros de cel
parpelleja mil anyades
el reclam de Sant Miquel.*

*Serà enguany una cabanya
la peanya
que farà espignar ben alt
el feliç aniversari
de la xera de Nadal.
Un Nadal amb les figures,
fornitures,
els anyells, l'ase i el bou,
que encarrila i encomana
el desig d'un Viure Nou.*

La Coral de Santa Maria d'Igualada inicia el seu 75è aniversari

L'ofici solemne de la Immaculada, celebrat el diumenge dia 8 de desembre a Santa Maria d'Igualada i presidit pel bisbe Romà Casanova, omplí la basílica. L'acompanyàvem cinc sacerdots, entre ells Mn. Josep Massana, rector-arxiprest de l'Anoia-Segarra. Amb aquest acte s'iniciaven les festes del 75è aniversari fundacional de la Coral de Santa Maria d'Igualada, en la coincidència del dia de la parròquia. A l'inici de l'homilia, el prelat va fer referència a l'esdeveniment d'aquestes noces de platí.

La part musical consistí en la interpretació de la missa dels «Amics perduts», de Joan Martínez Colàs, el qual dirigí les dues corals: el Barcelona Chamber Choir i la de Santa Maria d'Igualada. S'estrenaren a més dues noves composicions del mateix Martínez Colàs: «Benaurada», amb lletra de Lleonard del Rio (musicada especialment per a aquesta festa i interpretada a l'ofertori), i «Qui manducat» (a la comunió). L'«Himne a Santa Maria», de Marià Serra i Lluís Millet, i l'«L'himne final de l'oratori Mil anys», d'Antoni Dalmau i Valentí Miserachs, iniciaren i posaren el punt final a la solemne celebració.

L'acompanyament a l'orgue anà a càrrec de Lluís Victori. Prèviament a la missa el Barcelona Chamber Choir va oferir un parell de peces de concert.

Abans d'acabar, Mn. Massana agraià la presència del bisbe de Vic i felicità els cantaires; Lleonard del Rio, president de la Coral, regracià igualment Mons. Casanova per la seva presència i tots els qui havien fet possible la celebració inaugural.

Anunci de les festes de l'any 2014

La glòria del Senyor s'ha manifestat a Betlem i es continuarà manifestant entre nosaltres fins al dia del seu retorn gloriós. Per això us anunciem amb goig, germans i germanes, que, així com ens hem alegrat en aquestes festes del Nadal de nostre Senyor Jesucrist, ens alegrarem també en la gran celebració de la Resurrecció del nostre Salvador. Així, doncs, tinguem present que aquest any l'exercitació de la Quaresma, que ens prepara per a les festes pasquals, començarà el dia 5 de març, dimecres de Cendra, i del 17 al 20 d'abril celebrarem amb fe el Tríduum Pasqual de la mort, sepultura i resurrecció del Senyor Jesús. El dia 20 d'abril serà la Pasqua, la festa més gran de l'any. I al cap de cinquanta dies,

com a culminació de la cinquantena pasqual, el diumenge, 8 de juny, celebrarem la solemnitat de la Pentecosta, el do que Jesús ressuscitat fa a la seva Església: el seu Esperit Sant. Cada diumenge ens reunirem per celebrar l'Eucaristia, commemorant la resurrecció del Senyor, i venerarem també la memòria de la Mare de Déu en les seves festes, i la de tants germans sants i santes que ens acompanyen en el nostre camí. Tots els dies són sants i bons per als qui estan en gràcia de Déu. I ja al final de l'any, el dia 30 de novembre, iniciarem un nou any litúrgic amb la celebració del diumenge primer de l'Advent de nostre Senyor Jesucrist. A ell tot honor i tota glòria pels segles dels segles. Amén.

Vestits per a viure | Anna Lleyda.....

Déu s'ha fet un de nosaltres. Carn visible, carn humana, carn creada. Es diria que va oblidar-se de la seva majestat i essent Rei es va fer esclau, per amor, per amor a una criatura que ell mateix havia creat. Donà rostre al misteri perquè els nostres ulls veiessin, paraula perquè l'escoltéssim i una vida perquè, tot seguint-la, caminéssim. I ho va fer amagant el seu poder i divinitat.

Aquell dia en què els mags van adorar l'infant Déu, reconeixien en ell allò que no es veia amb els ulls, allò que molts no van saber veure i no veuen encara. S'obria al món sencer el misteri del seu gest humil i impensable: la misericòrdia d'un Déu que s'acosta fins a tocar la mort per rescatar tota la humanitat i donar-li vida eterna. Jesús, el Senyor, es va revestir d'humanitat amb la petitesa d'un infant, que és la nostra petitesa, tan feble i desamparada en néixer. Déu s'ha fet petit, tan petit que pot ser acollit pel si de Maria. Com entendre un fet tan extraordinari? Déu es posa a l'abast, tan a l'abast que el podem tocar, abraçar, fer-li festes i guanyar-li un somriure. *Qui és com el Senyor, el nostre Déu?* Ha arribat l'Infant, el Salvador, per transformar la petitesa del nostre ésser i regalar-nos l'esplendor del seu, amb el desig que ens apropem a ell amb un cor prest a descobrir el que amaga, perquè no-més imitant la humilitat del seu gest obrirà en nosaltres una infinitud per a acollir-lo. Com, si no, podria encabir el nostre interior una majestat tan gran?

I vénen, sense por d'adorar-lo, els senzills, els qui estaven lluny, fins i tot els qui no l'esperaven. Perquè la seva humilitat és mà estesa, i la seva tendresa, misericòrdia de tot un Déu.

L'adoració dels pastors. Pintura de Ridolfo Ghirlandaio, 1510.

Així Jesucrist, revestit d'humanitat, fill d'home, porta la mort en el seu cos vivint entre nosaltres i l'abolirà morint per nosaltres. I al tercer dia ressuscitarà i aquest vestit no serà mai més el mateix.

I encara, infinit com és el seu amor, no voldrà deixar-nos i es quedarà entre nosaltres. No com a infant sinó àdhuc més humil, més petit, més desvalgut. Perquè aquí, on encara hi ha mort, tastem la vida, i caminant ens revestim d'ell mateix. Per tenir-lo a prop, per abrigar-nos, per auxiliar-nos. Jesús Eucaristia és el nostre vestit, el vestit que ens transforma i refà perquè anem abandonant la mort fins que per fi, un dia, la Vida mateixa ens vestirà.

Dites casolanes | Sebastià Codina

Les burles fan com les processons: tornen allà d'on surten

Burlar-se és riure's d'alguna cosa fent-ne objecte de riota. Abusar de la confiança i de la bona fe. No és el mateix un plaça que un burleta. Un plaça troba en tot un motiu de gresca. Una mica de sal en la conversa fa bé i anima la xerrada. La riota de mal gust, pessigant els defectes morals o físics, ocasiona malestar. Riure's del company que no se'n surt a l'hora de dir la lliçó, humilia i enfonsa. El to burleta es fa antipàtic. El burleta poca-solta s'acarnissa amb els dèbils i es confabula amb els de la colla. Amb el simulacre de l'afalac embolcallat d'enveja, engruna els fets i les paraules dels altres.

Dels burletes tothom en fuig. Tard o d'hora pot clavar-nos els ullals. Ningú no està segur al seu costat. Tard o d'hora se li veu el llautó i el burleta queda burlat...

full diocesà | Solsona i Vic

DIRECTORS:

VIC: Xavier Bisbal
Santa Maria 1, 08500 VIC
Tel. / Fax 93 885 07 09

Correu electrònic:
mitjans-comunicacio@bisbatvic.com

SOLSONA: Júlia Ayala
Plaça Palau 1, 25280 SOLSONA
Tel. 973 48 06 19
C/e: mitjans@bisbatsolsona.cat

EDICIÓ: Mitjans de Comunicació Social de cada Bisbat.

REDACCIÓ: Santa Maria, 1 - 08500 VIC

ADMINISTRACIÓ:

Rda. Camprodon 2, 08500 VIC
Tel. 93 886 15 55 / Fax 93 88919 09
IMPRESSIÓ: Gràfiques Diac,
Ronda Camprodon 2, 08500 Vic

DIPÒSIT LEGAL: 14.355/60